

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: V.D.**, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Komenského 241/35, 500 03 Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 28.01.2015, č.j. 85380/2014-MZE-15110,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a jako věcně správné potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20.10.2014, č. j. KrÚ/66595/2014/OŽPZ, jimž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení o vydání stavebního povolení ke stavbě vodního díla „MVE 2 Hamry“, které bylo vydáno stavebníku Ing. P.P., nar. „X“, trv. pob. „X“ (dále také jen „stavebník“).

Rozhodnutím Městského úřadu Hlinsko ze dne 17.04.2014 bylo stavebníkovi vydáno stavební povolení podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, v platném znění, a podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v platném znění, ke stavbě vodního díla „MVE 2 Hamry“ a stanoveny povinnosti a podmínky pro provedení stavby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo Krajským úřadem Pardubického kraje jako orgánem odvolacím zamítnuto, přičemž rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 12.06.2014. Dne 14.08.2014 obdržel Krajský úřad Pardubického kraje (pro řízení o obnově již jako správní orgán prvního stupně) žádost žalobce o obnovu řízení. Žádost žalobce odůvodnil tím, že z obavy před znehodnocením jeho majetku (rekreační chaty) a z důvodu nedůvěry vůči závěrům přijatým v hydrogeologickém posudku zpracovaném obchodní společností Vodní zdroje Chrudim, spol. s r. o., v srpnu 2013 nechal v červenci 2014 na vlastní náklady vypracovat znalecký posudek společností Hydrogeologie Pardubice, s. r. o., jehož předmětem bylo zjištění vlivu plánované výstavby vodního přivaděče na jeho majetek. Závěry tohoto znaleckého posudku (označeného názvem „Závěrečná zpráva hydrogeologického průzkumu“) přitom odůvodňují, aby byl proveden nový hydrogeologický průzkum, neboť průsaková schopnost půdy v místech, kde má vést plánovaný přivaděč, neposkytuje dostatečné izolační vlastnosti a bude tedy nutné v rámci nového rozhodnutí přijmout nové podmínky pro jeho výstavbu. Tím dojde k eliminaci škod na majetku třetích osob, včetně žalobce. Znalecký posudek je přitom novým, dříve neznámým důkazem, který nemohl být v předchozím řízení uplatněn bez jeho zavinění.

Správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl s tím, že není dán důvod k obnově řízení, neboť žalobce byl účastníkem územního i stavebního řízení a v rámci těchto řízení mohl své důkazy uplatnit, což neučinil. Současně závěry znaleckého posudku nepovažoval za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce označil jeho postup za *podivný a zamlžující podstatu problému* a poukázal, že jeho znalecký posudek nemohl správní orgán v rámci řízení o obnově nechat posoudit společnostmi Vodní zdroje Chrudim, spol. s r. o. a Projekční a technická kancelář, s.r.o., když ani ve stavebním řízení tyto subjekty neodhalily nebezpečí, které se skrývá v povrchu terénu.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdůraznil, že námitka žalobce stran znehodnocení jeho nemovitosti jím byla uplatněna již v odvolání ze dne 02.05.2014 a nelze tak hovořit o dříve neznámých skutečnostech nebo důkazech. Ostatně ani sám žalobce blíže nevysvětlil, proč vliv výstavby vodního přivaděče na okolní pozemky považuje za dosud neznámou skutečnost, kterou nemohl dříve uplatnit. Ze spisového materiálu je naopak patrné, že ovlivnění nemovitostí a okolí stavby vodního přivaděče bylo posouzeno v rámci projektové dokumentace, tak v samotném řízení o vydání stavebního povolení, kde byl předložen znalecký posudek společnosti Vodní zdroje Chrudim, spol. s r. o. Tento posudek uzavírá, že žádné nepříznivé dopady na obytnou a hospodářskou dřevěnou chatu po vybudování vodního náhonu a po jeho naplnění vodou se nepředpokládají. Nebudou ani zhoršeny statické poměry nebo zvýšena vlhkost stavebních konstrukcí. Pokud by snad bylo podmáčení paty svahu zjevné, bude v případě nutnosti možné řešit vzniklou situaci vybudováním patního drénu zaústěného do Chrudimky. Žalobce obdržel jak oznámení o zahájení řízení včetně možnosti navrhnout důkazy či v řízení vyjádřit své stanovisko, tak oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí včetně možnosti se k nim vyjádřit. V průběhu vodoprávního řízení však žádné námitky nevznášel, přičemž ze správního spisu nevyplývá žádná okolnost, pro niž by svou

pochybnost, byť obecným způsobem, nemohl uplatnit. Žalovaný tedy uzavřel, že nejsou naplněny podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu, a proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako věcně správné potvrdil.

Žalobce v žalobě shledává napadené rozhodnutí jako *zcela nepřezkoumatelné a založené na mylných základech*, což způsobuje jeho nesprávnost a nezákonnost. Žalovaný se nevypořádal se všemi argumenty žalobce, a proto jej napadá v celém rozsahu, když jeho žalobní body lze shrnout následovně:

- I. Postup obou správních orgánů je nezákonný, jestliže jeho žádost o obnovu řízení zamítl. Žalobce především poukazuje na to, že pochybil již správní orgán prvního stupně, když jím dodaný znalecký posudek předal k posouzení osobám, které jsou zainteresovány na projektu samotném. Pokud mělo dojít k nezávislému posouzení možnosti průsaků vodního náhonu, tak mělo být učiněno nezávislou třetí osobou, a to jak z projekčního, tak hydrogeologického hlediska.
- II. Správní orgány ve svých rozhodnutích nezohlednily skutečnosti, které postupně vycházejí najevo v rámci kontrolních dnů stavby a především z dodatku č. 1 k hydrogeologickému posudku společnosti Vodní zdroje Chrudim, spol. s r. o., ze dne 09.09.2014. Z něj je patrné, že bude potřeba dodatečná izolace stavby vodního náhonu po jeho napuštění vodou. Tím se potvrzují obavy žalobce. Na správnost jeho závěrů lze usuzovat také z toho, že dochází ke změně stavby ve smyslu posunu náhonu samotným investorem proti projektu.

Na základě výše uvedeného má žalobce za to, že je namístě povolit obnovu řízení, aby se mohl vytvořit řádný hydrogeologický posudek a na něj navazující projekt, který zabezpečí, že nedojde k průsakům a případnému ohrožení majetku třetích osob. Proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci z žalovaného rozhodnutí a odkázal na jeho obsah. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud předně zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.07.2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.01.2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Soud není povinen se takovými námitkami opětovně zabývat, neboť není další třetí instancí ve správním řízení. Pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí je totiž podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal správní orgán. Jestliže žalobce v žalobě napadenému správnímu rozhodnutí vady vytkne, ale jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní

skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.08.2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Tyto principy se přirozeně neuplatní za situace, kdy napadené správní rozhodnutí není přezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, popřípadě trpí takovými vadami, které z něj dělají rozhodnutí nicotné. V takovém případě soud napadené rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebo vysloví jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.).

Soud v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které jeho vydání předcházelo, neshledal žádné vady, které by způsobovaly jeho nicotnost ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s., popřípadě jiné závažné vady, které by zakládaly možnost soudu zrušit rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s. Nelze přehlédnout, že právní argumentace žalobce se v podstatné části shoduje s jeho argumentací proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a proto se soud nejprve zabýval otázkou, zda není namístě žalobu z tohoto důvodu zamítnout. Dospěl nicméně k závěru, že neodepře žalobci právo na projednání jeho věci ve správním soudnictví a k žalobním námitkám, které považuje za nedůvodné, poskytne žalobní vlastní ucelený právní názor.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*. Jinými slovy tedy platí, že k tomu, aby správní orgán byl povinen nařídit obnovu řízení, musí být kumulativně splněny tyto zákonné podmínky: (1) musí být uplatněny dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, (2) účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit a za (3) tyto důkazy a skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jestliže některá z těchto tří podmínek není splněna, není správní orgán již povinen nic dalšího zkoumat a návrh na povolení obnovy řízení zamítne (srov. rozsudek NSS ze dne 20.04.2010, č. j. 2 As 22/2009-83).

Obnova řízení je institut správního práva, který primárně směřuje k nápravě skutkových nesprávností (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 13.05.2010, č. j. 6 As 39/2009-74). Pokud jde o procesní nesprávnost, v kategorii dozorčích nástrojů správních orgánů k takovému účelu slouží především přezkumné řízení ve smyslu § 94 správního řádu. Podnět k zahájení přezkumného řízení v případech, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že určité správní rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, může správnímu orgánu podat jak účastník řízení, tak i kterákoliv jiná osoba, která účastníkem řízení a potažmo adresátem zpochybňovaného rozhodnutí nebyla. Správní orgán má po posouzení takového podnětu možnost rozhodnout o zahájení přezkumného řízení z moci úřední. Oba tyto instituty nelze navzájem zaměňovat, neboť slouží k odlišným účelům, byť na první pohled mohou splývat.

Pokud jde o nové skutečnosti, ty žalobce spatřuje v závěrech znaleckého posudku (předmětnou „závěrečnou zprávu“ však nelze považovat za znalecký posudek, ale pouze za listinu, která může být jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, čemuž odpovídá i označení

„závěrečná zpráva“, která nemá náležitosti znaleckého posudku, např. chybí znalecká doložka, prohlášení znalce atd.), který nechal po pravomocném skončení stavebního řízení vypracovat společností Hydrogeologie Pardubice, s. r. o. V těch společnost konstatuje, že *„navržená úprava utěsnění návodních stran a dna koryta přivaděče jílováním, tak jak je uvedeno v projektové dokumentaci stavby, průsaku v podmínkách s výskytem propustných zemín nezabrání, může ho pouze zmírnit a oddálit. Proto doporučujeme přehodnotit navrženou úpravu z pohledu jeho dokonalého zatěsnění, především v lesních úsecích s větší členitostí terénu.“* Již ze samotného textu je zřejmé, že tyto závěry se odkazují na projektovou dokumentaci, v níž je uvedeno, že proti úniku vody z kanálu průsakem se utěsní jílovým těsněním. Ostatně také znalecký posudek společnosti Vodní zdroje Chrudim, spol. s r. o. se eventualitou průsaku zabývá a pro případ, že by k němu došlo, navrhuje jako náhradní řešení vybudování patního drénu zaústěného do Chrudimky. Z výše uvedeného lze uzavřít, že možností průsaku vody a způsoby, jak mu předejít, se stavební úřad zabýval a ve shodě s odbornými názory k tomu stanovil příslušná opatření. Společnost Hydrogeologie Pardubice, s. r. o. tedy ve své zprávě nepřichází s dříve neznámou skutečností, ale toliko polemizuje se závěry učiněnými znalci v rámci stavebního řízení o tom, jaká opatření proti zamezení průsaku jsou vhodná. To však, podle názoru soudu, není naplněním podmínky pro obnovu řízení.

Pokud žalobce žalovanému, respektive správnímu orgánu vyčítá procesní postup, kdy v rámci posouzení podmínek pro povolení obnovy předložil žalobcem předloženou závěrečnou zprávu odborným společností, které se zabývaly možnostmi průsaku vody již ve stavebním řízení, neodporuje takový postup ustanovení správního řádu. Především však nejde o skutkovou vadu, k jejíž nápravě institut obnovy řízení slouží. Proto je námitka žalobce v této části nedůvodná.

Navíc žalobce se závěrečnou zprávou přichází teprve v okamžiku, kdy bylo stavební řízení pravomocně skončeno, ačkoliv byl účastníkem jak územního, tak stavebního řízení a měl právo vyjádřit své stanovisko a navrhopvat důkazy. Povolení obnovy řízení se děje výhradně za splnění podmínek stanovených § 100 odst. 1 správního řádu a obnova neslouží jako další instance po pravomocném skončení řízení, ale jako mimořádný prostředek je určena výlučně k nápravě závažných pochybení při zjišťování skutkového stavu. Pokud v rámci provádění stavby postupně vychází najevo potřeba dodatečné izolace, popřípadě stavebník dospívá k závěru, že z tohoto důvodu je zapotřebí provést změnu stavby, je zřejmé, že eventuelní rizika plynoucí z možného průsaku vody jsou i nadále reflektována a obnova řízení by v tomto směru nepřivodila jiné řešení otázky, než se aktuálně děje.

Závěrem tak soud shrnuje, že v konkrétní věci nebyla naplněna ani jedna z podmínek pro to, aby pravomocně skončené stavební řízení bylo možné znovu otevřít a eventuálně stávající rozhodnutí o vydání stavebního povolení zrušit a nahradit rozhodnutím novým. Žalobce jednak předloženými důkazy neosvědčil existenci nových, dříve neznámých skutečností, jednak návrhy, které činí, mohl uplatnit jako účastník obnovovaného řízení. Současně je zřejmé, že potenciální rizika vzniku škody na majetku třetích osob jsou řešena a obnova řízení by nenaplnila svůj účel. Obnovou řízení by tak mohlo dojít k porušení principu ochrany práv nabytých v dobré víře a principu proporcionality eventuální újmy, jak je stanoví § 94 odst. 4, 5 správního řádu. Tyto principy, stanovené primárně pro přezkumné řízení, se totiž podle § 100 odst. 5 správního řádu obdobně použijí i při povolování obnovy řízení. Na

základě výše uvedeného proto soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová